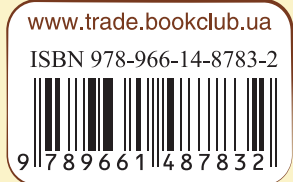

Дж. Д. Селінджер
ЛОВЕЦЬ У ЖИТІ

ЛОВЕЦЬ У ЖИТІ

Дж. Д. Селінджер

ЛОВЕЦЬ
У ЖИТІ

Дж. Д. Селінджер

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ

J. D. Salinger

The Catcher
in the Rye

A NOVEL

Дж. Д. Селінджер

ЛОВЕЦЬ У ЖИТІ

РОМАН

Переклад з англійської Олекси Логвиненка

ХАРКІВ **КЛУБ**
2015 **СІМЕЙНОГО**
ДОЗВІЛЛЯ

УДК 821.111(73)
ББК 84.7США
С97

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Перекладено за виданням:
Salinger J. D. *The Catcher in the Rye* :
A Novel / J. D. Salinger

Дизайнер обкладинки *Тетяна Волошина*

- © J. D. Salinger, 1945, 1946, 1951
- © J. D. Salinger, 1973, 1974, 1979,
renewed
- © Логвиненко О. П., переклад
українською, 1984
- © DepositPhotos.com / Kreativ,
обкладинка, 2015
- © Nemiro Ltd, видання українською мовою, 2015
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад та художнє оформлення, 2015

ISBN 978-966-14-8783-2

Присвячую матері

Якщо ви справді надумали читати цю історію, то насамперед вам, мабуть, захочеться довідатись, де я з'явився на світ Божий, як минало моє безголове дитинство, що робили мої батько й мати, поки мене ще і в проекті не було, — одне слово, всю оту муру в душі Девіда Копперфілда¹. Та, як хочете знати правду, я не маю охоти закопуватись у той мотлох. По-перше, все це мені остогидло, як гірка редька, а по-друге, і батька, і матір моїх по двічі вхопив би грець кожного, якби я почав роздзвонювати про їхні домашні справи. Вони в мене щодо цього вразливі — не приведи Господи, надто старий. Загалом вони добрі, що й казати, тільки ж вразливі — страх. Та я й не збираюсь описувати тут усю свою триклятущу біографію. Я тільки розповім оту ідіотську історію, що сталася зі мною на Різдво — ще до того, як я мало не врізав дуба і мене притарабанили сюди, щоб я трохи оклигав. Про все це я вже розповідав Д. Б. — він мій *брат*, ну й т. ін. Тепер Д. Б. у Голлівуді. Це не дуже далеко від нашої занюханії лікарні, і брат майже щосуботи навідується сюди. Він має намір сам відвезти мене додому, коли я випишусь, —

¹ Герой однойменного роману англійського письменника Чарлза Діккенса (1812—1870). — *Тут і далі приміт. пер.*

може, навіть наступного місяця. Недавно Д. Б. купив собі «ягуара». Одну з отих невеличких англійських автівок, що дають миль двісті на годину. Вготив у неї, кляту, мало не всі чотири тисячі. Тепер грошей у нього як полови. Не те що колись. Поки Д. Б. сидів удома, то був письменник як письменник. Це він видав оту екстракласну збірку оповідань «Загадкова золота рибка». Ото книжка! Може, чули? Найкраще оповідання так і називалося: «Загадкова золота рибка». Там про одного хлопчика, який не давав нікому подивитись на свою золоту рибку — він купив її за власні гроші. Вмерти можна, таке оповідання. А тепер він у Голлівуді, Д. Б. Продає себе, як повія. Коли я щось і ненавиджу, то це кіно. Просто не хочу про нього нічого знати.

Найкраще почати з того дня, коли я чухнув із Пенсі. Пенсі — це закрита школа-інтернат для хлопців у Егерстауні, штат Пенсильванія. Ви, мабуть, про неї чули. А може, й бачили рекламні оголошення. Їх тулять у сотнях ілюстрованих журналів, і скрізь — такий собі хвацький жевжик, скаче на коні через бар'єр. Так ніби в Пенсі тільки те й роблять, що грають у поло. А я там за весь час і близько коня не бачив. Під тією картинкою з жевжиком на коні підпис: «З 1888 року ми ліпимо з хлопців сміливих, відважних юнаків». От уже брехня! Проклят буду, в Пенсі «ліплять» анітрохи *не більше*, ніж у всякій іншій школі. До того ж я не бачив там нікого «сміливого», «відважного», чи як там вони ще висловлюються. Ну, може, є один-два справжніх хлопці, якщо взагалі стільки нашкребеться. Та й то вони, певно, *такими* в школу й прийшли.

Одне слово, це було в суботу, коли наші грали із Сексон-холлом у футбол. Для всієї школи не було нічого

важливішого, ніж та гра. Ще б пак — останній матч року, і якби наша стара Пенсі програла, то найменше, чого від нас усі сподівалися, — це самогубство чи щось у цьому дусі. Пригадую, годині о третій пополудні мене вже понесло аж на вершину Томсенової гірки, і я став біля самісінької отої ідіотської гармати, що бовваніє там ще від Війни за незалежність. А звідти все футбольне поле — мов на долоні, і я добре бачив, як обидві команди мотлошили одна одну від воріт до воріт. Трибуни згори було видно погано, зате від тисячоголосого жахливого ревища наших уболівальників аж у вухах лящало, — крім мене, там зібралася, вважайте, вся школа. А за команду Сексон-холла тільки зрідка десь пролунає голос чи два — гості ніколи не брали з собою багато вболівальників.

На футбол у нас дівчата не ходили. Приводити їх із собою мали право тільки випускники. Одне слово, не школа, а дурдом, хоч з якого боку подивись. А я люблю бувати там, де бодай вряди-годи з'являються дівчата, хай навіть вони просто собі стовбичать, чухаються та шморгають носами чи хихотять.

Сельма Термер, дочка нашого директора, бігала на стадіон, каналія, частенько. Тільки ж вона не з тих, у кого можна вклепатися по самі вуха. Хоч загалом дівчина досить нічогенька. Якось ми їхали автобусом з Егерстауна, я сів біля неї, і ми завели балачки про се, про те. Сельма мені сподобалася. Правда, ніс у неї великуватий і нігті обкусані до крові, та ще й була тоді в отому дурнуваторму ліфчику на поролоні, все так і стирчало в різні боки. Але мені чомусь стало її шкода. У ній подобалось те, що вона не почала розводитись, яка велика цяця її татусь і т. ін. Мабуть, сама знає, що він просто пустомолот.

А не попхався я з усіма на футбольне поле й виперся на Томсенову гірку ось чому: я тільки-тільки приїхав із фехтувальною командою з Нью-Йорка. Я, бачте, капітан тої розтриклятої команди. Велике цабе! Ми поїхали вранці до Нью-Йорка на змагання з командою школи Макберні. Але змагання так і не відбулися — я забув у тому чортовому метро наші рапіри й інше причандалля. Та винен не тільки я. Мені ж доводилося раз у раз схоплюватись на ноги й дивитися на схему, щоб не прогавити нашої станції. Отож повернулися ми до Пенсі не ввечері, а вже о пів на третю. Всю дорогу додому хлопці мене в поїзді просто ігнорували. Сміх, та й годі.

А ще я не пішов на стадіон через те, що збирався попрощатись зі старим Спенсером, нашим учителем історії. Він саме схопив грип, і я подумав, що до різдвяних канікул уже його не побачу. Спенсер прислав мені писульку й попросив перед від'їздом зайти до нього. Він знав, що в Пенсі я вже не вернуся.

О, забув сказати: мене ж бо виперли зі школи. Після різдвяних канікул моя наука кінчалась — я провалився з чотирьох предметів і взагалі не «виявив старанності» й т. ін. Сто разів мене попереджували, вмовляли взятися за розум — особливо серед чверті, коли мої старі приїздили на розмову з каналією Термером, — але я не послухавсь. І вилетів зі школи. У Пенсі хлопці вилітають частенько. Того ж у них там і така висока академічна успішність. Що правда, то правда.

Одне слово, стояв грудень, і було холодно, як у відьми за пазухою, а надто на вершечку отої триклятущої гірки. Я вибрався в самій курточці, і ні рукавиць тобі, ні якого біса. За тиждень перед тим хтось поцупив у мене просто з кімнати пальто з верблюжої вовни разом з рука-

вицями на хутрі — вони були в кишені. У Пенсі злодюг аж кишить. У більшості хлопців батьки живуть на широку ногу, а злодюг у школі аж кишить. Що дорожча школа, то більше в ній злодюг. Правду кажу. Одне слово, стовбичив я біля тої ідіотської гармати, поглядав згори на футбольне поле й мало не відморозив собі зад. Але за грою я майже не стежив. Я виснув там тільки задля того, щоб перейнятись, як то кажуть, прощальним настроєм. Узагалі, я вже не вперше кидав школу, але ніколи не відчував, що їду назавжди. Я таких сентиментів не люблю. Мені байдуже — сумно від'їздити чи прикро, та коли я їду, то маю принаймні *відчувати*, що таки їду, а то на душі буде ще гидотніше.

На щастя, несподівано мені спав на думку один випадок, і я усвідомив, що збираюся звідси назавжди. Я пригадав раптом той день (був, здається, жовтень), коли ми втрюх — я, Роберт Тичнер і Пол Кембл — просто перед вікнами школи ганяли м'яча. Ото були хлопці! Особливо Тичнер. Надходив вечір, уже добре-таки посутеніло, а ми все грали в футбол. Ставало дедалі темніше й темніше, уже й м'яча майже не видно було, але кидати гру нам не хотілося. Та кінець кінцем таки довелося. Наш біолог, містер Зембізі, вистромив із вікна голову й наказав, щоб ми вшивалися в гуртожиток і готувались до вечері. А коли я згадаю про таку бридоту, мені відразу хочеться втекти світ за очі — принаймні досі так було майже завжди. І тільки-но я перейнявся цим прощальним настроєм, я крутнувся і подався вниз другим боком гірки до старого Спенсера. Він жив не при школі, а на вулиці Ентоні Вейна.

Я біг аж до головного виходу, а там спинився і перевів дух. Як хочете знати правду, я дуже швидко захекуюсь.

Літературно-художнє видання

СЕЛІНДЖЕР Дж. Д.

Ловець у житі

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *Г. В. Сологуб*
Відповідальний за випуск *О. О. Григор'єва*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *І. О. Гнідая*
Коректор *Т. М. Куксова*

Підписано до друку 27.04.2015. Формат 84х108/32.
Друк офсетний. Гарнітура «Minion». Ум. друк. арк. 13,44.
Наклад 5000 пр. Зам. № .

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cor@bookclub.ua

Віддруковано у ПРАТ «Харківська книжкова фабрика “Глобус”»
61012, м. Харків, вул. Енгельса, 11.
Свідоцтво ДК № 3985 від 22.02.2011 р.
www.globus-book.com

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб
“Клуб Сімейного Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел./факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55
e-mail: kyiv@bookclub.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Селінджер Дж. Д.

С97 Ловець у житті : роман / Дж. Д. Селінджер ; перекл. з англ.
О. Логвиненка. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», 2015. — 256 с.

ISBN 978-966-14-8783-2

УДК 821.111(73)
ББК 84.7США